

YOUNG ADULT-THRILLER

HIJ IS WAN MIJ

GRATIS VOORPUBLICATIE

...je als lezer
...wsgtiger wordt naar de
(knappe!) ontknoping en afloop.”

— Judith Visser

CHINOUK THIJSEN

SCelta

Van dezelfde auteur

Liefdesduivel
Hopeloze prinses
Eindeloos
Blindelings

YOUNG ADULT-THRILLER

**HIJ
IS
VAN
MIJ**

CHINOUK THIJSSSEN

Gebruik #HIVM
om mee te praten over
Hij is van mij!

Hij is van mij
is een uitgave van
Scelta Publishing, Amsterdam

Copyright © 2015 Scelta Publishing
Auteur: Chinouk Thijssen

Omslagbeeld: Mayer George | Shutterstock.com
Omslagontwerp: Evelien van Steenis en Carmen Ploeg
Opmaakontwerp: Carmen Ploeg
Tekstredactie: Carmen Ploeg

Auteursfoto: Cheyenne Thijssen

Eerste druk, september 2015

ISBN 978-94-91884-26-9
NUR 285

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.CHINOUKTHIJSSSEN.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Superstar

Where you from, how's it going?

I know you

Got a clue, what you're doing?

You can play brand new to all the other chicks out here

But I know what you are

What you are, baby

Britney Spears, 'Womanizer'

Had ik deze baan maar nooit gekregen.

Had ik Arthur maar nooit ontmoet.

Helaas kunnen we dit soort dingen
alleen achteraf zeggen.

Ik kreeg de baan wel. En Arthur.

I

Wat een sukkel! Hij durft gewoon te zeggen dat ik hulp nodig heb. Psychische hulp. Ik kreeg van hem zelfs een visitekaartje van een psycholoog cadeau!

Ik haal de chocolatechipkoekjes uit de oven en probeer de verbrande laag weg te krassen. Ik schud mijn hoofd en gooi ze in de vuilnisbak.

Shit. Verziekt.

Psychische hulp... Meent-ie dat nou?

Ik bal mijn vuisten, hou mijn adem een paar tellen in en adem weer uit.

Ik loop naar de woonkamer en zoek het visitekaartje van de psycholoog in mijn tas. Van het aanrecht pak ik een lange aansteker en hou de vlam tegen het kaartje aan. Ik voel mijn vingers heet worden en gooi het brandende stuk papier op het balkon en stamp er een paar keer op.

Ga toch weg met je psychische hulp.

Ik pak mijn mobieltje en staar naar zijn laatste app.

Serius, mens, laat me met rust. Zoek hulp.

Nog een keer schud ik mijn hoofd. Hier komt hij niet mee weg.

Ik loop naar een andere ruimte, naar de kamer waar ik foto's op de muur heb gehangen, en plak de laatste foto's die ik van hem heb genomen erbij. Wat een mooi gezicht.

Ik haal diep adem en probeer mezelf te kalmeren. Ik denk aan alle keren dat mij iets ontnomen werd. Alle keren dat ik te horen kreeg dat ik iets niet kon krijgen. Woorden die ik nooit meer wil horen. Belazerd door de belangrijkste mensen in mijn leven.

Vernederd. Belachelijk gemaakt. Ik haat ze allemaal. Mijn borst begint te steken en ik krijg het benauwd.

Kom op, geen tijd voor zelfmedelijden. Ik ben niet gek. Ik laat ze niet winnen.

Op de foto kijk ik dwars door zijn ziel. Domme jongen. Domme, domme jongen. Dat jij je ook al laat hersenspoelen. Je moet niet naar anderen luisteren, alleen maar naar mij.

Ik raak het litteken op mijn buik aan en knipper een opkomende traan weg. Het is al zo lang geleden gebeurd, maar iedere dag denk ik er nog aan. Iedere dag zie ik het weer voor me. Ik was zestien en vertelde mijn beste vriendin Clara dat ik het gevoel had dat mijn vriend mij bedroog met een ander. Ze keek me doordringend aan, misschien twijfelde ze nog of ze het echt zou doen, maar toen veranderde haar blik en zag ik de twijfel plaatsmaken voor triomf. Overwinning. Voordat ze doorhad wat er gebeurde zat ik al boven op haar en het voelde

heerlijk om zoveel macht over iemand te hebben. Vooral over haar.

Ik haatte die trut!

Ik schreeuwde dat hij van mij was en bleef boven op haar zitten.

Toen haar lippen blauw aanliepen liet ik haar keel los.

Te vroeg. Mijn fout.

Ik kijk naar de foto's aan de wand. Had ik het maar afgemaakt.

Mijn wekker gaat pas over een uur, maar toch ben ik al klaarwakker. Dit komt vast door de zenuwen.

‘Oma, wakker worden!’

Ik pak een bruine boterham en besmeer hem met een dikke laag abrikozenjam, precies zoals oma het lekker vindt.

‘Oma, uw eten staat klaar!’

Net wanneer ik naar haar slaapkamer wil lopen, zie ik dat ze de trap al af komt. Ik hou mijn adem even in tot ze de laatste trede af is. Per week lijkt het dat het lopen oma iets slechter afgaat. Ze is wel al tweeënzeventig, dus het is logisch dat ze achteruitgaat, maar ze is altijd mijn sterke oma geweest en ik vind het vreselijk om te zien dat ze ouder wordt. Ouder met gebreken. Straks raak ik haar ook nog kwijt.

‘Kind, wat sta je te treuzelen,’ haalt oma me uit mijn gedachten. ‘Geef me een kus.’

Ik loop naar haar toe, geef een kus op haar wang en omhels haar. ‘Goedemorgen oma. Heeft u lekker geslapen?’

Ze knikt en neemt haar boterham die ik net heb gesmeerd mee naar de eettafel. Vermoeid wrijft ze met haar hand over haar pijnlijke rug.

‘Heeft u zich bezeerd?’ vraag ik ongerust.

Snel haalt ze haar hand van haar rug en schudt ze haar hoofd. ‘Nee hoor, nee. Niets aan de hand, lieverd.’

Ik knik begrijpend maar weet dat oma liever niet wil dat ik weet dat het slechter met haar gaat. Ze wil absoluut niet naar een verzorgingshuis. Dat ik bij haar ben komen wonen is dus eigenlijk heel fijn, want zo kan ik voor haar zorgen, maar de verzorging die ze nodig heeft wordt steeds zwaarder. Ook voor mij. Het is niet makkelijk om je oma zo kwetsbaar mee te maken.

Dat ik bij mijn oma ben komen wonen heeft wel een vreselijke reden. De dood van mijn ouders. Hun plotse-linge dood. Ineens waren ze weg. Zo waren ze onderweg naar hun vakantiebestemming – Benidorm – en zo waren ze er opeens niet meer.

‘Kan ik u nog ergens mee helpen, oma? Ik moet zo naar mijn werk. Wilt u nog iets drinken? Moet ik iets klaarzetten?’

Ik ga naast haar staan om nog een knuffel te geven en ze wrijft over mijn wang. ‘Maak je niet zo druk om mij, lieve Zara. Ga, anders kom je nog te laat op je eerste werkdag.’

De zenuwen voel ik in mijn buik borrelen, net zoals op de eerste dag van school. Ik heb twee jaar in een ander filiaal gewerkt van Next View, een kledingwinkel. Omdat mijn ouders vroeger zelf een kledingwinkel hadden, wilde ik me opwerken tot manager, maar er was geen ruimte.

Ik heb er nog een halfjaar gewerkt, tot er een vacature vrijkwam in een ander filiaal, midden in het centrum. Na twee sollicitatiegesprekken werd ik aangenomen.

Maar nu ben ik nogal misselijk van de zenuwen.

Met een bonzend hart loop ik naar de winkel. Voor de deur staat een klein meisje met een kort zwart kapsel en ijsblauwe ogen.

‘Jij bent zeker Zara,’ zegt ze wanneer ik bijna bij haar ben. Ik geef haar een hand. ‘Ik zal vandaag proberen zo veel mogelijk aan je uit te leggen. Het rooster voor deze week heb ik al gemaakt en je staat vooral doordeweeks ingepland.’ Ze kijkt me aan en ik knik begrijpend. Dit gaat wel heel snel, maar ik doe net alsof ik het allemaal kan volgen. ‘En ik vergeet me voor te stellen. Sorry. Ik ben Scarlett.’

Ze opent de deur en met sneltreinvaart loopt ze naar een kastje naast het raam dat is gaan piepen en ze tikt een code in. Het gepiep van het alarm stopt.

‘Zou jij misschien willen beginnen met dweilen?’ vraagt ze. ‘Dan zet ik alles klaar.’

Ik hobbelen maar wat achter haar aan en help mezelf eraan te herinneren dat ik me wel als manager moet gaan gedragen. Zara, doe je mond nou open! Maar op een of andere manier klap ik bij haar direct dicht. We worden vast BFF’s. Ik voel het gewoon.

’s Middags leer ik Morgan kennen, nog een collega. Het enige wat me aan haar opvalt is dat ze een piercing door

haar lip heeft. Ik ben benieuwd of de piercing niet in de weg zit tijdens het eten, of tijdens het zoenen of zo. En wat als je eraan blijft hangen?

‘Heb je wel eens de administratie gedaan?’ vraagt Scarlett.

Ik knik. ‘Ja, maar ik weet niet of het hier precies hetzelfde gaat als in het filiaal waar ik hiervoor werkte.’

‘Oké, als je eerst wilt kijken naar een paar introductiefilmpjes, dan geef ik je daarna een pakketje met daarin de regels en werkwijze. Dan weet je denk ik wel genoeg om te beginnen.’

Ik ga zitten en Scarlett zet het eerste filmpje op. Dit filiaal bestaat nu drie jaar en ik ben zeg maar de eerste nieuweling in het team. De rest werkt er al sinds de opening. Alleen is de vorige manager natuurlijk weg.

‘Morgen mag je samen met de assistent-manager de kassa klaarmaken en de dag- en weekadministratie doen.’

In de winkel waar ik hiervoor werkte, was de administratie meer werk dan wat dan ook. Ik vond het niet erg om te doen. Mijn hoofd werd er juist rustig van. Zeker na het ongeluk...

Scarlett is de sleutelhouder. Zij mag de assistent-manager – Arthur – overnemen als hij er niet is. En ze heeft een sleutel van de winkel op zak. Waar ik eerst werkte hadden we geen sleutelhouder, maar deze winkel is wat groter.

Na het bekijken van de filmpjes en de regels loop ik

naar de spiegel die aan de muur hangt en mijn oog valt op mijn voorhoofd. Shit, precies vandaag begint er een puist op te komen.

Morgan staat uit het niets achter me. ‘Hé, heb je alle filmpjes al bekeken en de regels gelezen?’

Ik knik en ik observeer haar. Haar ogen zijn heel groot in vergelijking tot de rest van haar gezicht. Ze heeft een klein knopje in haar neus, paarse eyeliner rondom haar ogen, rode lippenstift en natuurlijk die zilveren piercing rechtsonder in haar lip.

Het dringt tot me door dat ik aan het staren ben. Shit. Ik ben de manager. Ik lijk het steeds te vergeten! Ik moet toch íéts vragen... ‘Hoe oud ben je, Morgan?’

‘Zeventien. Ik ben de jongste hier,’ antwoordt ze. ‘Hoe oud ben jij? Achttien toch?’

Ik knik.

‘En hoeveel uur ga je werken?’

Ik antwoord ‘veertig’ en het wordt me al snel duidelijk dat Morgan ook graag meer uren zou willen werken.

Ze kijkt me een paar tellen aan en ik voel me per seconde iets minder welkom.

‘Zijn jullie hier?’ vraagt Scarlett wanneer ze binnenkomt. Morgan loopt naar de wc en Scarlett pakt een bak sushi uit de koelkast. Ik hoop niet dat het er al langer dan een dag in staat. Heel vers ziet het er in ieder geval niet uit. Ik kan sowieso niet tegen de geur van sushi, of van vis in het algemeen, maar bedorven sushi ruikt vast niet lekker.

‘Wil je ook?’ vraagt ze me.

Ik schud snel mijn hoofd.

Scarlett doet haar best om me beter te leren kennen en wil van alles over me weten. Bijvoorbeeld of ik een vriend heb, of ik wel eens uitga en wat mijn favoriete muziek is.

‘Nee, geen vriend,’ antwoord ik.

‘Nooit gehad?’ vraagt Scarlett door.

Ik schud mijn hoofd, maar zeg dan: ‘Nou ja, een vakantie vriendje. Maar dat stelde niet zoveel voor. Zoals meestal op vakantie, denk ik,’ ratel ik. ‘Maar nee, geen vriend en ik ga ook nooit uit, eigenlijk.’

Scarlett fronst haar wenkbrauwen. ‘Je gaat niet uit? Mag dat niet van je ouders of zo? Iedereen gaat uit.’

‘Ik heb geen ouders,’ floep ik er uit. ‘Niet meer.’

Ik vertel haar over het ongeluk en dat ik sindsdien bij mijn oma woon.

‘Bij je oma?’ Morgan staat in de deuropening en heeft mee staan luisteren. ‘Vind je dat dan niet vervelend?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ antwoord ik meteen. ‘Mijn oma heeft me juist opgevangen nadat...’ Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, ik vind het niet vervelend. Ik ben blij dat ik bij haar terecht kan.’

Het blijft stil en ik zie Scarlett en Morgan een blik met elkaar wisselen terwijl ze verder vragen stellen over of ik haar dan ook moet verzorgen ‘en zo’ en of zij de

reden is dat ik niet uit kan. Het is duidelijk dat we elkaar niet begrijpen en dat ik het niet eens moet proberen uit te leggen.

De volgende dag sta ik om kwart over negen voor de deur; een beetje vroeg dus en er is nog niemand. Om halftien – de tijd waarop wij toch echt zouden moeten beginnen – zie ik dat er in de winkels aan de overkant al druk wordt gestofzuigd en gedweild. Ik spiek op mijn mobieltje om te controleren of ik een gemiste oproep heb, of een berichtje over een eventuele vertraging, maar nee. Niks ontvangen.

Een kwartier later komt een prachtige jongen vlak voor mijn neus staan.

Wauw, wat een lekker ding!

Ik kijk naar zijn gespierde armen die goed zichtbaar zijn in zijn strakke trui. Wauw...

‘Jij bent zeker Zara.’

Mijn glimlach komt automatisch tevoorschijn wanneer hij zijn hand uitsteekt. ‘Zara Roos, hoi.’

‘Ik ben Arthur. Sorry dat ik zo laat ben. Ik heb je telefoonnummer nog niet, dus ik kon je niet bereiken.’

‘Dat geeft niet, ik, eh...’ stamel ik. Hallo! Ik ben de manager en ik kan toch wel een normaal gesprek voeren met een jongen?

Een heel mooie jongen.

O mijn god, doe rustig. Het is maar een jongen.

Maar wel een héél leuke jongen...

Oké, focus, focus.

‘We zijn altijd iets te laat, maar we redden het wel voor tien uur, hoor,’ zegt hij lachend. ‘Officieel moeten we om halftien aanwezig zijn, maar er is niemand die dat redt. Geen ochtendmensen.’

Ik knik begrijpend, maar er komt niks uit mijn mond. Ineens ben ik heel verlegen en ik twijfel of mijn haar wel goed zit. En of er geen vlek op mijn broek zit, die ik vanmorgen haastig aan heb getrokken. Is mijn make-up niet uitgelopen?

Hij kijkt naar me. Ik moet terugkijken, ik kan niet anders.

Mijn ogen dwalen af naar zijn mooie kaaklijn – oe, kaaklijnen, net zoals van die mooie jongen uit *Prison Break*, die helaas homo blijkt te zijn – en karamelkleurige ogen. Hoe kan iemand zo’n perfect wezen afleveren? Ik zou een doosje Merci naar zijn ouders moeten sturen.

Bedankt dat jullie mijn droomprins hebben gecreëerd. Ik zal heel goed voor hem zorgen. Dank je, dank je, dank je!

Maar dat zou ik nooit durven. Tuurlijk niet.

Eh, ik staar weer. Zou hij het merken? Ja shit, aan zijn glimlach te zien ben ik allesbehalve doorzichtig. Wat gebeurt er met me? Wat is dit?

Twee meiden komen erbij staan. Degene met een lange, bruine, strakke vlecht in haar haar steekt haar

hand uit. ‘Jij bent zeker de nieuwe manager.’

Ze stellen zich voor als Daniëlle en Chantall. Daniëlle lijkt een beetje op Victoria Koblenko. Ze heeft de lange, groene jurk aan die ik vorige zomer in de etalage van de H&M zag hangen. Chantall heeft een leuk kort, blond kapsel, haar pony is een tint lichter. Ze zou zo model kunnen staan voor een bureau als Elite. Om haar pols zie ik een rij armcandy waarvan ik de *memory bracelets* van YC Jewels meteen herken. Daar heb ik er ook een paar van. Daartussen zitten dunnere armbandjes met een *infinity*-teken en een veer. Heel tof.

‘Oké,’ zegt Arthur. ‘Daniëlle en Chantall, jullie blijven in de winkel. Vul zo veel mogelijk van de nieuwe collectie aan. Zara, loop je mee naar het kantoor? Ik wil je wat laten zien.’

Ik kijk hem een beetje dromerig aan. Ook al weet ik dat ik hier snel mee moet stoppen.

Nu dus.

‘*Womanizer, woman-womanizer, you’re a womanizer,*’ zingt Daniëlle precies als Britney Spears wanneer we naar het kantoor lopen. Arthur moet lachen en kijkt me verontschuldigend aan. Daniëlle en Chantall giechelen als twee jonge meisjes.

‘Vrouwen,’ zegt hij samenzweerderig.

Ik knik, zonder te begrijpen waar ze het over hebben, en loop achter hem aan, met honderden vragen in mijn hoofd. Maar één tegelijk is misschien een beter idee. ‘Hoe was de vorige manager? Waarom is ze gestopt?’

Of twee.

‘Hij is op staande voet ontslagen.’

Ik kijk hem geschrokken aan.

‘Maak je geen zorgen. Zo snel gebeurt dat niet, hoor. Chris is betrapt op fraude. Hij werkte hier al vanaf het begin, niemand had het zien aankomen.’

‘Wat erg,’ zeg ik. ‘Deed hij dit al vanaf het begin? Die fraude, bedoel ik.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, het is pas een halfjaar geleden begonnen. Niemand weet waarom. Scarlett is nu degene die over de roosters gaat, maar straks ga jij ze natuurlijk maken. Effe kijken... Heb je het rooster voor deze week al overgenomen?’ vraagt hij terwijl hij het papier erbij pakt.

Ik kijk naar het schema van vandaag.

‘Er is alleen...’ Hij zucht. ‘Ik wil het niet aan je vragen, je bent pas net begonnen en het is natuurlijk niet jouw probleem...’ Hij wijst op het rooster en laat zien dat de middag niet goed is ingedeeld. Daniëlle en Chantall gaan om vier uur weg want zij moeten studeren, ik zou eigenlijk een uur daarvoor weggaan, maar dan moet Arthur in zijn eentje afsluiten.

Ik twijfel. ‘Ik zou misschien tot zes uur kunnen blijven, maar dan moet ik wel mijn oma bellen,’ leg ik uit.

‘Oma?’

‘Ja, ik woon bij mijn oma en zorg voor haar.’

Ik krijg dezelfde glazige blik te zien als van Morgan en Scarlett. Compleet andere wereld. Echt.

Vanaf vier uur staan we met z'n tweeën te werken. Het stortregent en de winkel is zo goed als leeg.

Arthur is niet alleen een mooie jongen, hij lijkt hart voor de zaak en het personeel te hebben. Natuurlijk is het duidelijk dat hij een echte player is, maar hij is zo leuk. Hij glimlacht steeds naar me en geeft me dan een knipoog, en als hij me erop betrapt dat ik naar hem staar, staart hij net zo lang terug tot ik zo zenuwachtig word dat ik iets anders ga doen.

Maar ik zit niet te wachten op een relatie, zeker niet met een collega. Het zou nu slechte timing zijn, ik ben hier net begonnen...

Waar maak ik me druk om? Hij kan vast iedereen krijgen. Wat zou hij met mij...

Oké, ik denk hier duidelijk te veel over na.

Hij is niet leuk, hij is niet leuk, hij is niet leuk.

‘Hoe heb je het eigenlijk geregeld met de opvang van je oma?’ onderbreekt Arthur mijn gedachten. ‘Ik ben niet nieuwsgierig, hoor, het is alleen handig om te weten in verband met je werk. Dat is alles.’

O mijn god, die ogen...

Ik slik. ‘Eh, ik woon bij haar en ik verzorg haar zo veel ik kan. Maar ik kan gewoon tot eind van de middag werken, hoor.’

‘Heeft ze ’s middags dan geen hulp nodig?’

Hij toont interesse! In mijn oma! Ik voel mijn mondhoeken omkrullen. ‘Nou, ze gaat wel een beetje achteruit

de laatste tijd. Ze kan niet meer alles zelf, en soms vergeet ze dat ze bijvoorbeeld al heeft gegeten, maar verder lukt het nog wel.'

'En heeft je oma dan geen professionele verzorging nodig?' gaat hij verder. 'Van de thuiszorg of zo?'

Ik knik en kijk naar mijn schoenen.

'Hé, ik ben hier.' Arthur legt zijn hand op de mijne en wrijft er langzaam over, waardoor ik opkijk. 'Ik veroordeel je niet, hoor, ik geloof echt wel dat je het zelf ook heel goed doet, maar ik dacht gewoon...'

'Nee, je hebt gelijk,' zeg ik snel. 'Iemand van de thuiszorg zou inderdaad perfect zijn. Ze wil niet naar een verzorgingshuis, dus er zou dan wel elke dag iemand langs moeten komen.'

Hij haalt zijn hand weg en glimlacht.

'Nou, wordt er hier nog gewerkt?'

We schrikken op van de harde stem van Scarlett.

'Wat doe jij nou hier? Je was toch vrij vandaag?' vraagt Arthur verbaasd.

'Ja ja, ik kom gewoon checken hoe het hier gaat,' lacht ze. Ze kijkt hem langdurig aan, maar Arthur heeft het niet door. Zijn blik rust op mij. Hij lijkt haar onderbreking al weer vergeten te zijn.

'Oma!' Ik hang mijn jas op in de gangkast en loop de keuken in. Haar theekopje staat nog op het aanrecht en het ontbijtbord op de tafel. Tot een paar weken geleden

ruimde ze dit zelf allemaal nog op, maar ik denk dat ook dit nu te lastig voor haar wordt.

Ik loop door naar de woonkamer en leg mijn tas op de bank. De tv staat nog aan. Waar is ze eigenlijk?

‘Oma?’ roep ik nog een keer. Langzaam loop ik de trap op en dan zie ik haar lopen. Strompelen eigenlijk. ‘Wat is er gebeurd?’ Ik ren de laatste treden op, naar oma toe.

‘Niks lieverd, ik heb me gewoon gestoten,’ antwoordt ze met een breekbaar stemmetje. Ze wijst naar haar scheenbeen en houdt haar rok iets omhoog.

‘Oma, u bloedt!’ roep ik geschrokken uit.

‘Het is niks,’ zegt ze. ‘Gewoon een schrammetje. Maak je niet zo druk, kind.’ Ze glimlacht naar me en ik help haar de trap af. Tree voor tree. Heel langzaam.

Wanneer we beneden zijn ontsmet ik haar wond, die gelukkig meevalt nu ik hem van dichtbij bekijk, en plak er een pleister op.

Ze wil alles over mijn eerste dag weten en ik vertel dat het best leuk was. Mooie winkel en...

Mijn gedachten dwalen af naar Arthur. Dat hij nog vrijgezel is verbaast me met zoveel meiden om hem heen. Tenminste, ik neem aan dat hij geen vriendin heeft, zoals hij zich gedraagt. Ik weet eigenlijk niks over hem. O, het zou me helemaal niks uit moeten maken. Zet Arthur uit je hoofd.

Ik pak mijn mobieltje uit mijn tas en zie dat het app-icoontje knippert.

Ben je al een beetje gewend in de winkel? Het is vast veel om allemaal te onthouden, maar dat lukt je vast wel, hè? X Scar

Dat is lief van haar. Ik app terug dat ik vast snel gewend zal zijn en dat ik haar morgen weer zie.

Ik denk terug aan mijn gesprek met Arthur, over oma. Vanuit mijn ooghoek zie ik hoe ze met een bibberende hand thee inschenkt.

‘Wil jij ook, Saartje?’ vraagt ze.

Zo noemt ze me af en toe. Met een S in plaats van een Z. Zoals ze het vroeger altijd zeiden. Ook al verbeterde mijn moeder oma dan weer met: ‘Het is Zara, mam, met een Z.’ Oma reageerde dan met: ‘Ja, maar Zaartje klinkt ook voor geen meter.’

Omdat mijn ouders beiden geen broers of zussen hadden, was de keus waar ik naartoe ging al snel gemaakt. Nou ja, keus... Zo stond het al jaren op papier vastgelegd. Zolang oma gezond zou zijn, zou ze prima voor me kunnen zorgen. We hebben altijd al een goede band gehad. Mijn ouders zullen ook nooit verwacht hebben dat ze zo vroeg zouden overlijden. Dat ze...

Ik schud mijn hoofd om de herinnering aan mijn ouders en de dag dat Het Nieuws kwam naar achteren te dringen. Nu even niet. Ik wil er nu niet aan denken.

Maar het lukt niet. Het is al drie jaar geleden, maar

de herinnering zal altijd door mijn hoofd blijven spoken.

Ik kijk weer naar oma. Ze ziet er moe uit, alsof ze vandaag veel gedaan heeft. Te veel. Arthur heeft gelijk. Ik moet de thuiszorg bellen.

‘Melk en suiker?’ vraag ik aan Elize, de verzorgster van de thuiszorg, terwijl ze op de bank gaat zitten. Ik observeer haar. Een leuke, gewone meid om te zien. Niet veel ouder dan ik, denk ik. Haar bruine ogen hebben iets ondeugends en haar rode haar raakt net haar schouders aan. Ze heeft dik, vol haar. Veel mooier dan mijn gewone, doffe haar dat in pieken om mijn hoofd valt. Haar haar is glanzend, als in een L’Oréal-commercial. *Omdat je het waard bent.*

‘Ja, lekker. Twee klontjes en een klein beetje melk.’

Ik schenk twee koffie in en neem ze mee naar de woonkamer. Oma zit er natuurlijk ook bij en vraagt naar haar ervaring als verzorgende. Elize komt uit een groot gezin. Ze is de oudste van zeven kinderen. Sinds twee jaar werkt ze voor de thuiszorg.

Tussen oma en Elize klikt het meteen. Het is alsof ze elkaar al tijden kennen. Elize zou wel eens veel kunnen betekenen voor oma.

De volgende ochtend red ik de metro op het nippertje. Alles lijkt tegen te zitten. Mijn wekker ging niet af omdat de stroom ’s nachts was uitgevallen, waardoor ik te laat wakker werd, en ik wilde per se wachten tot Elize

er was om oma voor de eerste keer te wassen en aan te kleden. En natuurlijk heeft de metro ook nog eens vertraging.

En dan is het niet eens vrijdag de dertiende.

Ik kijk op mijn horloge. Ik ben gewoon op tijd! Iets rustiger loop ik verder, de hoek om en dan naar de winkel. Ik blijf even stilstaan en frons mijn wenkbrauwen. De winkel is al open?

Scarlett staat voor de deur met haar mobieltje in haar hand. ‘Ik wilde je net bellen!’ zegt ze wanneer ze me aan ziet komen. ‘We zijn al bijna klaar.’

Niet-begrijpend kijk ik haar aan. ‘Klaar? Waarmee?’

‘Dûh, inventarisatieochtend natuurlijk.’

O ja, shit! Helemaal vergeten. Ik moest er vandaag een uur eerder zijn.

‘Mijn eh... wekker had een storing en ik...’

Scarlett wuift met haar hand. ‘Geeft niet. Volgende keer beter.’

Ik loop achter haar aan de winkel in en groet de anderen.

Scarlett heeft een album van Taylor Swift opgezet en ik wil net beginnen met het meezingen van ‘Shake It Off’ wanneer ik haar hoor zeggen: ‘Heb je vanavond trouwens al plannen? Ik heb met de rest afgesproken om wat te gaan drinken in de stad. Ga je mee?’

Ik wil ‘leuk’ zeggen, maar twijfel of ik dat wel kan doen. Ik bedoel, ik wil het wel eerst aan mijn oma vragen.

Morgan komt naast me staan en ziet mijn twijfel.

‘Ah joh, kom op. Het wordt heel gezellig. Ga gewoon mee.’

‘Oké.’ Ik knik. Oma vindt het vast niet erg.

Nadat ik thuis heb gekookt en me heb omgekleed stap ik de metro weer in. Oma was moe en wilde ‘toch vroeg gaan slapen’, en ze vond dat het wel belangrijk voor me was om mijn nieuwe collega’s beter te leren kennen.

Wanneer ik op het station aankom zie ik Daniëlle en Chantall al staan. Morgan en Scarlett komen er een paar minuten later ook bij en met z’n vijven vertrekken we naar het café waar ze vaker zitten na het werk.

Morgan komt bij mij ongeveer tot schouderhoogte, ondanks de torenhoge hakken die ze aanheeft. Terwijl we naar het café lopen vertelt ze bijna haar hele levensverhaal. Daniëlle en Chantall zuchten omdat ze ‘dat verhaal’ al duizend keer hebben gehoord en Scarlett roept dat we een beetje door moeten lopen, want ze heeft het koud.

Ik vraag aan Morgan of we compleet zijn.

‘Je bedoelt: waar is Arthur?’ zegt ze plagend.

Ik begin te blozen en in gedachten zie ik zijn mooie ogen, perfecte kaken en sexy glimlach voor me.

We gaan aan een grote tafel zitten en wat onwennig kijk ik om me heen. Ik ben nog nooit echt in een café geweest, behalve de keren dat ik met mijn ouders op vakantie ging naar Spanje of Italië en we ’s avonds nog wat gingen drinken.

‘Wauw, wat zie je er geweldig uit,’ hoor ik een jongensstem zeggen. Verschrikt kijk ik op en ik zie het mooie gezicht van Arthur en zijn ondeugende glimlach. Precies het soort jongen voor wie mijn vader me zou waarschuwen. Maar mijn moeder zou hem vast leuk vinden. Charmant. Misschien vindt oma hem ook wel leuk...

‘Rustig aan, Arthur, ze is net nieuw,’ roept Scarlett lachend. ‘We willen haar niet afschrikken, toch?’ Iedereen begint te lachen en Arthurs wangen kleuren een beetje rood, net als die van mij.

Daniëlle drinkt voornamelijk mixdrankjes. Ze drinkt achter elkaar, alsof het limonade is, zonder aan haar te zien of te merken dat ze er iets van voelt. Scarlett heeft al bijna een krat bier op – aan haar zie je ook niks – en Morgan en Chantall zitten aan de shotjes; tequila, dropshot en goldstrike. Ik kijk er met grote ogen naar en ben oprecht verbaasd. Als ik zoveel zou drinken, zou ik niet meer op mijn benen kunnen staan, denk ik. Ik drink gewoon een ijsthee, ik drink eigenlijk nooit alcohol. Ik heb wel eens wijn gedronken, maar echt lekker vond ik het niet.

Arthur komt opeens naast me zitten, wel heel dichtbij, waardoor ik een kriebel in mijn buik voel. Ik kijk in zijn glinsterende ogen en... O nee, hè. Stop hiermee, nu, stoppen!

Dit is echt zó frustrerend.

‘Eh, ik wilde je iets vragen,’ begint hij. Ik kijk hem

afwachtend aan. ‘Ik was benieuwd of je misschien zin had om binnenkort iets te gaan drinken.’

Ja, ik wil. Ik wil, ik wil, ik wil, ik wil.

Maar dat zeg ik natuurlijk niet.

‘Nog een werkuitje?’ zeg ik zachtjes, zonder te laten merken hoe leuk ik het vind dat hij het vraagt. Tenminste, ik hoop dat het lukt.

‘Ja, zoiets, maar dan met z’n tweeën.’

Zenuwachtig bijt ik op mijn lip. ‘Bedoel je een date?’ In gedachten blijf ik mezelf streng toespreken. Ik ken hem net, ik ken hem net, ik ken hem net. En. Dit. Kan. Echt. Niet! We zijn collega’s en ik ben helemaal niet goed in relaties. Tenminste, dat weet ik niet, maar dat denk ik. Ik weet niet eens wat ik moet doen.

Maar ik zou het wel willen.

Hij kijkt naar zijn schoenen en dan weer naar mij. Hij lacht. ‘Ja, een date.’

Hij gedraagt zich anders niet echt als een player of een womanizer. Hij lijkt wel verlegen.

Zou hij me dan toch echt leuk vinden?

De woorden schieten automatisch uit mijn mond. Ik heb niks in te brengen. ‘Lijkt me een goed plan.’ Nog steeds lachend staat hij op en hij gaat naast Chantall zitten, die meteen in de lach schiet wanneer hij iets in haar oor fluistert. O shit. Was het soms een weddenschap? Hoe-snel-scoor-ik-de-manager?

Ik neem een laatste slok en loop met een verward hoofd naar de wc. Met mijn broek aan ga ik op het deksel

zitten en leg mijn hoofd in mijn handen. Wat moet ik doen?

Ik ben achttien, oud genoeg om op een normale manier met een jongen om te gaan. Toch? Ik moet me gewoon relaxed gedragen en doen alsof ik genoeg ervaring heb. Dan komt de rest vast vanzelf.

Ik open de deur van de wc, hou mijn polsen onder een straal koud water en fris mijn gezicht wat op.

Iedereen zit nu op een andere plek, maar ik zie dat er naast Arthur nog plaats is, dus ik ga naast hem zitten. Het is maar een minuut of twee, maar wel een paar minuten waarin duidelijk wordt hoe leuk ik hem echt vind.

Ik zie hoe Morgan en Scarlett ons observeren. Ook Daniëlle kijkt ons lachend aan. Ik begin een beetje paranoïde te worden. Ben ik gezakt voor de test? Heb ik het nu al verpest? Ik had niet mee moeten gaan, als manager... Nieuwe manager...

‘Oké, dus jullie hebben binnenkort een date,’ zegt Morgan even later tegen me wanneer Arthur bij de bar staat.

Ik knik langzaam, niet zeker wat ik verder moet zeggen.

‘Hij zei al dat het niet lang zou duren voordat hij jou veroverd zou hebben.’

Ik kijk haar met gefronste wenkbrauwen aan. Zie je wel? Wat ben ik toch stom!

Ze schiet in de lach. ‘Grapje!’

Wil je verder lezen?

**Vanaf 23 september 2015 is
de Young Adult-thriller
Hij is van mij bij elke (online)
boekhandel verkrijgbaar.**

*Had ik deze baan maar nooit gekregen.
Had ik Arthur maar nooit ontmoet.
Helaas kunnen we dit soort dingen
alleen achteraf zeggen.*

Wanneer Zara in de winkel Next View komt te werken ontmoet ze Arthur. Hij is leuk, charmant en geeft haar alle aandacht. Haar verliefdheid is niet tegen te houden, maar Arthur heeft meer aanbidders. Sommige gaan wel heel ver om hun doel te bereiken: Zara uit de weg werken. Ze heeft het gevoel dat ze continu in de gaten wordt gehouden, en wanneer een van haar collega's vermist lijkt te zijn, wordt Zara al snel als verdachte aangewezen.

Chinouk Thijssen (1983) werkt fulltime als freelance redacteur en schrijft young adult-thrillers. Verschillende korte verhalen werden in bundels gepubliceerd en voor VrouwenThrillers.nl schreef ze *Eindeloos*; een Thriller on Demand.

www.chinoukthijssen.nl

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

ISBN 978-94-91884-26-9

9 789491 884269